

86.-87. årgang

(1993-) 1994

ORDINÆR GENERALFORSAMLING 1993

i Regensianersamfundet
på Collegium Domus Regiæ
holdes fredag d. 26. november kl. 18.30

DAGSORDEN

1. Valg af dirigent
2. Formanden aflægger beretning
3. Kassereren fremlægger revideret regnskab
4. Revisorerne afgiver betænkning
5. Valg af formand
6. Valg af kasserer
7. Valg af fem bestyrelsesmedlemmer
8. Valg af to revisorer
9. Eventuelt

Generalforsamlingens deltagere vil derefter samles omkring den af kassereren kreerede menu:

FORRET: á la surprise "93"
HOVEDRET: á la surprise "93"
EFTERRET: á la surprise "93"

Hertil serveres passende vine, i passende tempo og i passende mængder.

Under ledelse af revydirektøren vil vi, støttet af musikdirektøren, se og høre nogle af Regensrevyens fremragende numre.

TILMELDING: til kassererens kontor senest 22. nov.
Ring 33 12 45 22 og tal med Inge Frost.

Middag og revy koster 125 kr. og betales i løbet af generalforsamlingen

OP, I GÆVE SØNNER AF DEN RØDE GÅRD.....

... glædens klokke slår, soldet forestår! Det holdes i april 1994

Reservér en dag nu:

29. eller 30. april

Jeres utrættelige bestyrelse arbejder - sammen med mindst lige så utrættelige regensianere - på en begivenhed af format.

Hvis alle tråde falder i hak får vi, ved enestående velvilje fra Det Kongelige Teater, mulighed for på de to aftener at præsentere ægte, nulevende regensianere i særforestillingen:

Jens Chr. Hostrups:

"GJENBOERNE"

Vi vil fejre 150-året for præmiøren på vor husdigters første store sceneværk. Den fandt sted d. 20. februar 1844 på Hofteatret. Nu ser det ud til, at der, med teatrets store velvilje,

skaffes plads til regensielle skuespillere på scenen i Boltens Gård de to aftener.

I vil høre nærmere, så snart vi har detaljerne klar, men det bli'r ikke gratis - heller ikke det punchesold, vi tænker på at arrangere efter forestillingerne.

Selvom der måske bli'r tale om 200 kr. pr. billet, er bestyrelsen sikker på billetstorm - af to grunde.

- 1) fordi der bli'r tale om så usædvanlig begivenhed som at gense livet på vor gamle gård, fremstillet at nutidens regensianere
- 2) fordi vi - og regensianerne - gør det for at opnå et overskud, der kan bruges til en tiltrængt modernisering af Lille Sal.

REGENSIANERSAMFUNDETS BESTYRELSE

Efter at generalforsamlingen havde udtrykt sin vilje d. 27. nov. 1992, har bestyrelsen haft dette udseende.

Formand: John Idorn, journalist, Bukkeballevvej 69, 2960 Rungsted Kyst

Kasserer: Henrik Teide, advokat, Åmosebakken 3, 2830 Virum

Medlemmer: Kjeld Jørgensen, præst, Kirkevej 1, Lundtofte, 2800 Lyngby

Karsten Knudsen, Ordrupdalvej 12 B, 2920 Charlottenlund

Morten Samuelsson, advokat, Hellerupvej 65, 2900 Hellerup

Bodil Stenvang, lektor, Slotsvænget 23, 3400 Hillerød

Mette Korsholm, mag. art. Vardegade 23, 2 tv, 2100 Ø

Dertil kom altså efterårs- og forårsklokkerne.

Revisorer: Peter Bøggild, cand.polit. Ll.Strandstr. 12, 1254 K

William Hertz, læge, Tibberup alle 32, 3060 Espergærde

GENERALFORSAMLINGEN D. 27. NOVEMBER 1992

Vel plantet i bibliotekets lænestole påhørte 31 veloplagte medlemmer, at *Ole Nygaard* blev bragt i forslag som dirigent. Ovationerne gav Ole rygstød til at lede generalforsamlingen med fløjlshandsker, foret med bly, kun afbrudt af springende kapsler.

Ole Nygaard

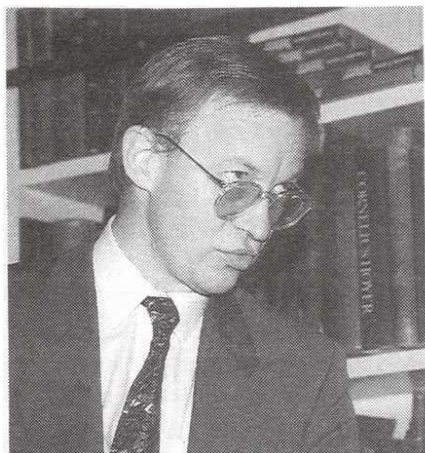
Efter at ha' konstateret generalforsamlingen lovligt indkaldt, kunne jeg i min første formandsberetning omtale en frugtbar tilkendegivelse af synspunkter omkring Regensen og Regensianersamfundet fra den tidligere formand, *Kjeld Jørgensen* og kasserer *Henrik Teide*. Regensprovsten havde modtaget dem begge. Bestyrelsesmødet d. 2. juni endte med et nej og et ja. Mens vælgerne

sagde nej til EF, sagde bestyrelsen ja til fortsat tilværelse på Regensen. Klokkeren, *Jens Peter Sørensen*, havde signaleret en vending i atmosfæren, som vi kunne udlægge som, at senilitet var ved at være et modeord igen.

I konsekvens af, at generalforsamlingen er og bliver Regensianersamfundets aften - hvor vi er taknemmelige for, at vi får tilladelse til at bruge salen havde jeg inviteret Regensprovsten skriftligt. Det viste sig en time senere, at han havde modtaget indbydelsen.

Jeg fremlagde forslag til overvejelse m.h.t. sange på Regensen. Jeg er fra dengang (slutningen af 50'erne), hvor man dels havde en sangbog, dels brugte den. Der er noget mere substans i at sidde med en bog, godt præget af rødvin og øl, end at blafre med et par stykker papir.

Medlemmernes trang til at udfolde sig vokalt - også unisont til musikledsagelse - synes ikke at fejle noget og kunne måske yderligere stimuleres af selve bogen. Indtil der er økonomi til at lade den genoptrykke, kunne det - var mit forslag - måske være en ide for os at præmiere de Regenssange, der måtte springe ud af de nuværende regensianeres hjerter. Kan hænde, at nogen kommenterer den sag på den kommende generalforsamling.

Henrik Teide

Peter Bøggild

Under punkt 3 viste det sig, at både kassereren og regnskabet balance-rede elegant. Der havde påny været et mindre overskud, og formuen befinder sig på den rigtige side af de 300.000 kr.

Ved punkt 4 erkendte revisorerne, *William Hertz* og *Peter Bøggild*, at der var bestilt noget. Det gælder både, hvad værten havde indkøbt af de stoffer, der er så nødvendige for, at man klart kan se, at selv stikprøvevis gennemført kontrol af regnskabets enkelte poster kun kunne gi' anledning til den største påskønnelse af orden i tallene.

Ole Nygaard styrede valgene iflg punkterne 5-8 igennem med stor elegance. Der var genvalg, blot med den uvelkomne meddelelse fra

Kjeld Jørgensen, at han på grund af sit arbejde i lokalsamfundet ville trække sig tilbage fra bestyrelsen på generalforsamlingen i 1993.

Der var altså genvalg til *Henrik Teide*, *Karsten Knudsen*, *Morten Samuelsson*, *Bodil Stenvang*, *Mette Korsholm*, til revisorerne og der var „nyvalg“ af efterårsklokkeren, *Laura Rørdam Thomsen*.

Ole Nygaard takkede for den store tillid medlemmerne havde vist ham med valget. Han påstod, at medlemmerne havde gjort ham opgaven let at løse, og jeg kunne kun ha' lethed i sindet over O.N.s sikre hånd, bril-ler og stemme.

John Idorn

Revyholdet gjorde, hvad de kunne - og mere til - for at meddele de gamle drenge, at revyerne fortsat lever op og ned til det bedste regensielle niveau. Indtil vi får råd til farver i bladet, må de læsere, der ikke har været på Store Sal længe (ta' jer nu sammen og kom med til Generalforsamlingen), nøjes med at tro på, at væggene nu er forment okkerfarvede.

EFTERÅRSKLOKKERATET 1992

Klokkehovedet kom fra Paris

Sept. 92 blev stud. theol. Laura Rør-dam Thomsen valgt til klokke på fuldt legal vis. Det var indledningen til en embedsperiode med sort spaghetti, rottejagt, Jesper Klein, Jørgen Clevin og .trikiner på Grønland. Laura R.T. tilbringer dette efterår på studieophold i Aarhus, og vil om et eventuelt gensyn kun sige: „Ingen kender efteråret, før påskeliljerne blomstrer“. Klokkeberetningen lyder:

Ekkoet af hofsangen gjaldede stadig i gården. Mit hovede var tungt. Natens hoffistiske festligheder, væds-ker m.m. sad stadig i kroppen, og min hånd smertede efter krampagtigt at have holdt om et klokkeskaft en helt nat. Et skaft uden klokke. Endnu før jeg kunne titulere mig som frk. Klokke, var klokken under generalforsamlingens fest og tumult fløjet ud af vinduet og havde skilt hovede fra krop, da den ramte stenbroen. Ikke desto mindre var jeg klokke, med eller uden klokkeho-vede, og det med alt, hvad dertil hø- rer. Klokkehovedet blev tre uger se- nere tilsendt mig fra Quasimodo i Paris. Ofte (skønt ikke altid) må man glæde sig over internationalt samarbejde.

Indflytterfesten

Jeg lagde ud efter parolen: „Del og hersk“ og blev allerede på første

indflyttermøde kuppet - et godt råd: Prøv aldrig med imødekommende venlighed! Indflytterfestens tema blev - ikke som jeg havde planlagt: En Holberg maskerade, men - „SPLAT & GYS“. Store sal stod „pyntet“ med alterlys (som stud. theol. har man sine forbindelser), spindelvæv og edderkopper. Forretten var hele ål i gele, hovedretten: Muggen roastbeef og sorte spa-ghetti, serveret fra et gipslig, båret ind til akkompagnement af en sør-gemarch. Desserten: Fromager stiv- net som ansigter.

Alle var festlige monstre og mon- streuser, klokkeren et vakst lille færdselsuheld. Regensånden selv var mødt op og svævede omkring med en munter, rædselsvækkende latter.

Revy

Hvor man dog glæder sig til revyens gule ærter og kogte flæsk; hvad er november foruden...? Ingen blev skuffet; Hof fra fad og litervis af snaps lindrede vore ganer og revyen levede fuldt op (ned) til Regens- revy-standard. Alt og alle (dvs de, der stadig havde så megen kontrol over deres hænder, at de var i stand til det) klappede. Hele arrangemen- tet blev styret med fast, omend lille hånd af Revydirektør Christian Fischer.

*"Drenge er drenge, og drenge laver drengestreger".
Sagt om Regensianersamfundets generalforsamling 1992
af efterårsklokkeren, Laura Rørdam Thomsen.*

Regensianersamfundets generalforsamling

„Drenge er drenge, og drenge laver drengestreger!“ - Ikke i hele min klokkerkarriere måtte jeg våge så vågent over min klokke.

Julebal

December kom. *Per Port* havde til lejligheden brudt alle dørrin op og gravet dybe huller grundet almen rottejagt. Ikke desto mindre stod julen for døren og med den klokkeratets sidste og største fest. 140 blev bænket til årets julegilde.

Laksemousse, farseret kronhjort og ris a l'amande blev budt rundt, for- eninger behørigt tilsvinet, og jeg ån- dede lettet op, da klokken blev 12, og midnatsgæsten skar sig gennem cigarrøg og portvins-tåger. *Jesper Klein* underholdt til alles glæde.

Han havde 25-års jubilæum den af- ten - han var her første gang i 1968 (..et ikke udelukkende glædeligt ju- bilæum: 1968 - året, hvor studen- terne fik indflydelse på Universitetet og 1993 - året, hvor de mistede den igen.) Derefter blev der spillet op til dans, og natten forsvandt udi.....

Slåbrok-aftenerne

Første indbudte var den gamle re- gensianer, *Per Øhrgaard*, der for- talte om Tyskland, med og uden mure.

Dernæst havde vi journalist, dr. phil. *Ole Lange* (afhandling om C.F.Tiet- gen) til at udbrede sig om Danmarks

eventuelle status som bananrepu- blik. Diskussionen blev overordent- ligt interessant, fordi der ikke var enighed om, hvor etisk moralen skal hævdes i dag. Min konklusion: Flere teologer i embedsmandsstanden. Po- larforsker *John Andersen* viste lys- billeder og fortalte om kajaker, is- bjerge og isbjørne med trikiner på Grønland (trikiner...I ved dem, man skal vogte sig for, når man sidder hungrende på en vækdreven isflage og netop har nedlagt en isbjørn - man skal huske at koge den, før man sætter tænderne i den.) Jeg overve- jer endnu, om jeg skal blive eskimo for en sæson, men hvem ville ud- skifte Regensen med en igloo, skønt her er koldt....? Til opmuntring i de- cember måneds eksamenslæsning og julegråvejrhavde vi *Jørgen Clevin*, vor barndomshelt, til at vej- lede udi juleklipningens kunst. Klokkeratets sidste arrangement var i samarbejde med musikdirektørerne *Peter Pade Ramsø Jacobsen* og *Henrik Marstal*: En opførelse af Bert Brecht-sange og dialoger. Den sidste tiloversblevne snaps fra re- vyen blev serveret med spegesild.

Et effektivt efterår, - og jeg overle- vede, takket være et strålende ind- flytterteam og en fantastisk klokker- forening. Eller - var det takket være mandariner, doneret på sygesengen af Regensianersamfundet?

Laura Rørdam Thomsen

FORÅRSKLOKKERATET 1993

„Gamle“, der forlængst har passeret de 125 år, fik endnu engang koalitionerne til at falde på plads med de metoder, der altid har været god latin eller godt græsk. Men i den beskedenhed, der altid har præget „Gamle“, erkendte man også i kredsen, at een ikke ville være nok, sådan at man valgte to personer til at kæmpe sig igennem forårets opgaver. Men - igen ved hjælp af samme beskedenhed - lykkedes det de to, teologen Bo Elley og medicineren Anja Bisgaard Svendsen at gi' foråret et vist særpræg. Det hele i al ydmyghed, som det så klart fremgår af beretningen:

Da vi en kold februar morgen halvt i søvne gik og vaskede gulvet i Store Sal efter dern forudgående nats udskjelser, sneg en pågående journalist sig ind på os. Han begyndte straks at stille os listige spørgsmål om vort program og politik for det kommende forårssemester, og med et stod det os lysende klart, hvorfor vi gik her og „puslede“ i Store Sal - til Regensens klokkere var vi blevet valgt, åh, du skæbnsvangre dag, såvel for os som for Collegium Domus Regiae.

Som de gode politikere vi er, udtalte vi os, som det sig hør og bør, i glørværdige vendinger om os selv og lovede naturligvis langt mere, end vi regnede med at holde. Men skæbnen

ville det anderledes!! Regensen fik med os et klokkerat, der overstrålede mange tidligere klokkerater i genialitet og fortræffelighed, hvilket følgende beretning vil vidne om. Den kætterske afgudsdyrkelse - tøndeslagning i gården, som blev genindført under vor hedenske forgænger Skrapianeren Jens Peter Sørensen, satte vi, som de Christi stridsmænd vi er, øjeblikkeligt en stopper for til gavn for mange ellers fortabte sjæles frelse.

Den største udfordring ved semesterets **Indflytterfest** var at rejse den 3 meter høje minaret forsynet med en forgyldt badebold i toppen („Den Skæve Landpik“, så kaldet). Efter store anstrengelser og megen brug af Regensielt vid lykkedes det os dog at få rejst dette eminente og fallokra-tiske bygningsværk. I affekt nåede flere kvindelige indflyttere dog at dåne, inden selve oprejsningen fandt sted, men de blev snarrådigt af de tilstedeværende Gamlinge behandlet med grødomslag, så ro og orden kunne genoprettes. Emnet for dette semesters Indflytterfest kunne vel næppe være andet end „1000 og 1 nat“. Det store slag på 6'gangs køkken (frembringelsen af den exotiske middag) begyndte lørdag formiddag, hvor syv forventningsfulde indflyttere med blanke øjne stod parat til at udføre den vigtige mission, de

Acceptabel ydmyghed: "Et klokkerat, der overstrålede mange tidligere klokkerater i genialitet og fortræffelighed", sagt af Anja Bisgaard Svendsen og Bo Elley. Det er Bo til højre.

var sat på. Men den fordrukne chefkok glimrede ved sit fravær; da Regensuret slog til slaget to forsøgte denne stadig at børste sine tænder med en skobørste.....

Aftenen oprandt, gæsterne mødte op i de skønneste kreationer og blev underholdt med østerlandsk musik, mavedans, spåmænd- og koner. Den eneste utilfredshed var at spore blandt de unge Aladdinere, som undrede sig over, hvordan det lykkedes troldmanden Hatt at spå den skønne haremskvinde *Anna Cathrine Scharling* adskillige timer i sit telt under nogen rystelser fra telt-dugen.

Lindefrokosten faldt på årets eneste solskinsdag, *Frk. Tilia Lind* havde opført sig pænt, og nu på denne hendes store dag havde hun iklædt sig let lysegrønt forårsløv. Jo, hun er en dame med stil. I dette smukke forårsdress og med rank ryg modtog hun den tale, som en anden af Regensens første-damer, *Katja Kvaale*, holdt til hendes ære. Som repræsentant for Carlsberg bryggerierne mødte to bryggerheste og et fadølsanlæg med følge for at hylde den smukke *Frk. Lind*. Netop dette forår havde de medbragt en prægtig gave, nye hjul til Regenskærren samt et regnslag med dedikation. Det er sædvane til Lindefrokosten at sørge for at alt passer sammen og harmonerer, således også i forholdet mellem det indre og

det ydre i mennesket. Da det indre allerede var blevet godt fugtigt, måtte der sørges for det ydre, dette skete traditionen tro efter den ligeså traditionelle tur i Rundetårn. Ja, selv for Regensianersamfundets gode kasserer, *Henrik Teide*, kom det våde indre til at harmonere med det våde ydre, denne søgte dog feigt ly i Provstens Palæ. Endelig sent på eftermiddagen tog man videre i Tivoli, hvis man da ikke, som det var tilfældet for nogle, søgte at tørre såvel det indre som det ydre på Regensen. I den gode „Gamle ånd“ afsluttedes festen med „Tanz und Nachtbetrieb“.

Lindeballet blev mod al forventning en uforglemmelig aften. Det hele begyndte at gå grueligt galt omkring middagstid, hvor vejret slog om i regn og monstrøse mængder af vand piskede ned på det, der skulle have været den smukke dansebalustrade. Alle drømme om fakler og kinesiske lygter i Lindetræet bristede hos de to nu efterhånden hårdt prøvede Klokkere (bemærk dog venligst, at de, hvor hårde end prøvelserne var, ingenlunde forfaldt til druk). Men det skulle blive meget værre, for netop i samme sekund trillede et folkevognsrugbrød ind gennem den grønne port - Orkestret gjorde deres entre!! De næste mange timer slæbte de 10 musikere og deres 20 sceneteknikere ca. 14 tons instrumenter, forstærkere, højtalere

etc. op ad trapperne til Store Sal, hvor bordene allerede stod delvist dækkede, her konstaterede de, at der i Store Sal ikke var plads til så meget som en mikrofon endsige en scene. Der var kun et at gøre, dansebalustraden måtte op i Lille Sal. De 10 musikere og deres 20 sceneteknikere gik nu i gang med den nye store udfordring, mens Klokkerne serverede sodavand for at dæmpe gemytterne en smule. Samtidigt i et mere afsides hjørne af Regensen kæmpede to ærværdige Gamlinge, den navnkundige *Esben Krohn* og den snarrådige *Mads Nielsen* med den 130-mand store bordplan. Timerne gik og gæsterne ankom. Under velkornstdrinken, der blev indtaget mellem to byger i gården, stod de to klokkere med savtakke smil og undskyldte overfor de frysende og småvåde gæster, at middagen allerede var en halv time forsinket. Men just i samme sekund sprang de to kække Gamlinge over gården med de 130 bordkort og den endnu varme men nu færdige bordplan i armene. Ballet kunne åbnes og gæsterne bydes til bords. Som afslutning på den fortrinlige middag og som aftenens højdepunkt ankom midnatsgæsten. *Dario Campeotto* gjorde mangan en Regensianer blød i knæene, mændene skreg og kvinderne aborterede; *Anna Vind* tiggede på sine grædende knæ om at få smørtenorens autograf, og *Dario* var nådig. Festen fortsatte endnu en-

gang i „Gamles“ stil med „Tanz, Nachtbetrieb und grossen Alkoholschrank“.

På Collegium Domus Regiae er der intet behov for kaffekateder i koglekirtlen, klokkerne sørger altid for åndelig vækkelse og vitaminer ved

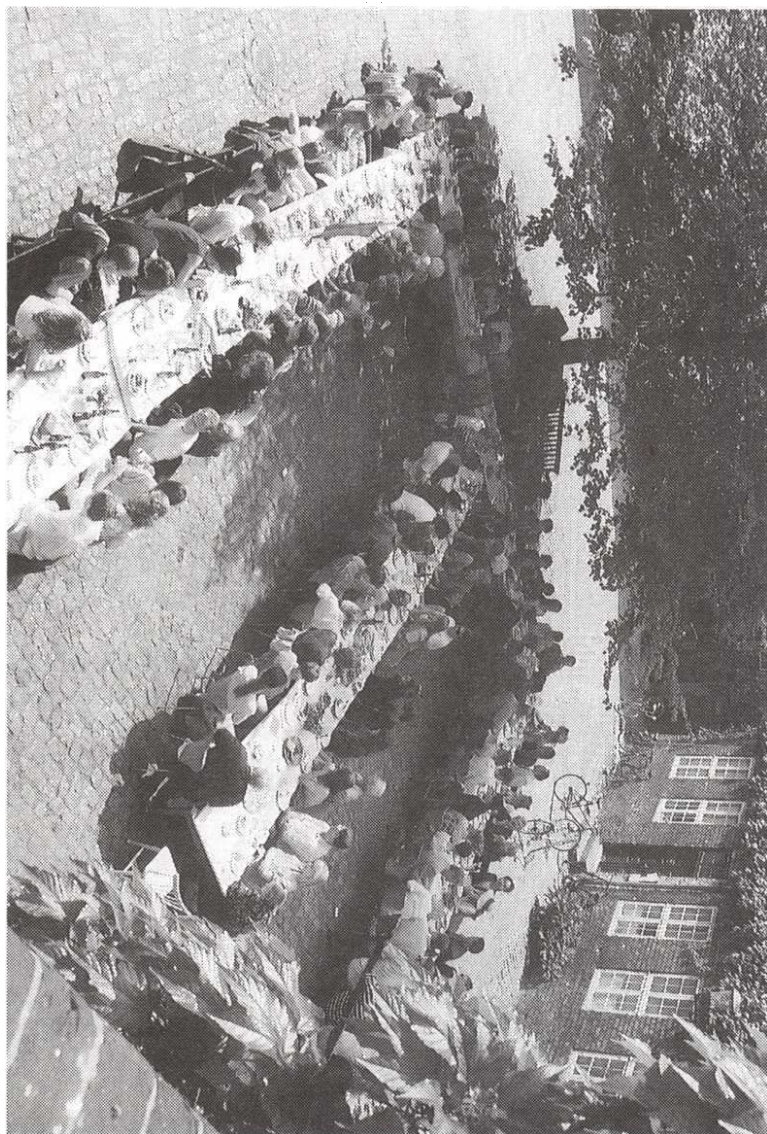
Slåbrokarrangementer.

Nils Malmros kendt for sine lårklaskende maveklukkerfilm foredrog om kærlighed og smerte, og alt hvad deraf følger af traumer, asiatiske i vælde. Derefter manøvrerede gasbeholderen og giftgrundsindehaveren *Morten Grunwald* flæsket ned lænestolen og meldte alt udsolgt på alle rækker, mens *Peter Langdal* klukkede, poppede whiskeyflasken op og sørgede for en munter forestilling. Ind på scenen piskede *Jesper Hoffmeyer* og bragte nyt fra kroppens scene og besvarede de store spørgsmål: Hvad taler kroppen om og med hvem, hvordan og hvorfor?? Sidst men ikke mindst gav *Rikke Agnete Olsen* den hele armen, fik latteren til at rulle, tårerne til at trille og folk til at falde ned fra stolene ved sin underfundige tale om historieforskning for børn.

HURRA for en fest!!!!

*Bo Elley &
Anja Bisgaard Svendsen*

Foreningen Gamle

På en af sommerens uendeligt få solskinsdage - ja, sommeren faldt vel i det hele taget i maj? - havde klokkeret (med egne ord) for en gangs skyld strøget beskedenheden af sig og sørgt for, at ingen andre gårde i Københavns kan slå Regensens gård, klargjort til Lindefrokost.

OVERGANGSRITER UNDER LINDEN

Klokkerberetningen andet steds i bladet beretter om forløbet af Lindefrokosten d. 14. maj. Her er frokostens midtpunkt, lindetalen, der aldeles ikke handlede om linden. St. Kannekestræde var udskiftet med Peru, linden med mangrovetræer, da Katja Kvaale i 1989 lander i Jovenviejo-indianernes rundhus midt i junglen, omgivet af cobraer og ser på den dans initianterne gennemfører, når de lukkes ud efter fem år i tiltrængt mandfolkehørm for bl.a. at lytte til „Kom maj, du søde, mildel“ sunget af Aksel Schiøtz.

Katja Kvaale: "Kom maj, du søde, milde" i den peruanske jungle.

Jeg vil ikke tale om fødselsdagsbarnet; der er allerede sagt meget. Jeg vil derfor tale om noget helt andet: mig selv. Jeg vil læse højt af mine erindringer. De stammer fra den præregensielle del af mit liv, så I skal være forberedt på, at Regensen ikke bliver nævnt fra nu af. Jeg vil dog alligevel runde temaer som: ungdom, fest og traditioner.

Jeg sad for fire år siden i antropologisk ærinde i det inderste af peruansk Amazonas og forskede i lavlandsindianerne. Der var allerede mange spændende data på min notesblok, men intet om amazonindianernes interessante rite de passage ved overgangen fra barn til voksen. Et indiansk folk kaldet Jovenviejo er særlig kendt for deres overgangsrider; de er så at sige en lækkerbidsken for alle antropologer. Så vidt man ved, bor de ved en biflod til en biflod til Rio Marañon, der er den ene af Amazonas' to første hovedkilder. Det sted, hvor vi bryder ind i erindringerne, havde jeg søgt dette folk i tre uger.

For stemningens skyld kan vi jo forestille os papegøjer i linden.

14. maj 1989

Det er middag og tropesolen gnaver i huden. Vi er på tre grader syd og det er i slutningen af regntiden. Rio Maravilla, der i tørtiden kun er en å, er opsvulmet og tungtflydende. Vi sidder i en udhulet træstamme (parallel til Linden?) med to indvendige tofter, og bevæger os **meget** hurtigt med strømmen ned ad denne flod.

Jeg sidder i midten med samlede knæ i min off-white overlevelsesspadseredragt syet i London (speciel model med hemmelige lommer og stof~der selv trækker vejret) og med den vandafvisende notesblok klar, til hvis der skulle vise sig en indianer fra en endnu ukendt stamme. Af hensyn til forskningsrådene, der har financeret min ekspedition og gerne skulle have lidt retur, er jeg desuden så småt begyndt at opfinde og nedtegne et sublimt overgangsritual på blokken, som jeg, i det tilfælde jeg ikke finder Jovenviejo-folket, vil flette ind i monografien.

På toften bag mig står en mut mestizo. For tre uger siden hyrede jeg ham til at finde Jovenviejo for mig. Vi har dag og nat gennemtrawlet Maravillas bifloder uden held, og vi har nu ikke vekslet et ord i 10 timer, fordi jeg har luftet min mistanke om, at han med vilje leder mig på vildspor.

Kæmpecobra og Sinatra

Han styrer båden med en slukket 40 HK Johnson motor. Den eneste lyd er regnskovens lyd. Abernes lejlighedsvis skrig, der lyder som hånlatter over mig, den grinagtige antropolog, vindens susen i træerne, de rådne flydende træstammer, der støder ind i os med hule dump og endelig plasken fra kæmpecobraen, der glider forbi os; stikker sit skællede hoved op og fikserer mig med sine kulstensøjne for så atter at dykke ned i det brungrønne vand med sit ironiske krybdyrsmil.

Nu og da bliver floden meget smal, og de overhængende mangrovetræer så lavthængende, at vi må dukke os for at komme under. På et tidspunkt sætter en særlig genstridig gren sig fast i nakketøjlet af min overlevelsesspadseredragt, mens jeg dukker mig. Jeg prøver at frigøre den, allimens vi med rasende fart glider ned ad floden. Det lykkes ikke, og grenen strækkes til sit yderste uden dog på nogen måde at knække. Strømmen er så kraftig, at båden ikke bremses nævneværdigt. „Something's Gotta Give“ som Sinatra synger og ganske rigtigt; jeg ved ikke hvilken fysisk lov, der træder i kraft på bemeldte tidspunkt, men jeg løftes meget hurtigt op af båden, og grenen begynder nu at svirpe tilbage til sit naturlige leje - vel at mærke med mig yderst på spidsen. Da den når sit udgangspunkt løsnes den fra

mit nakketøj, og alt er som før for træets vedkommende. Der er imidlertid ophobet så megen inerti i mine molekyler, at jeg fortsætter luftfarten ganske ensom og suser således med umådelig høj hastighed ind over de tropiske trækroner.

Som i Frederiksholm Kanal

Det er utroligt, hvad man når at tænke i en sådan situation. Jeg spekulerer over, hvor jeg mon vil slå ned og finder kortet i 1:25000 frem. To huacamayo-papegøjer leger ved siden af mig, og træerne ser murmelgrønne og fløjlsbløde ud. Pludselig åbnes en lysning i skoven et stykke fremme. Midt i lysningen står et cirkelformet fælleshus med overdækket periferi og åben plads med et mandshus midt i. I lufrummet over lysningen repeterer jeg hastigt, hvilke lingvistiske grupper omkring Rio Maravilla, der bruger runde fælleshuse, og kommer frem til en eneste: Jovenviejo-folket. Det er således i en mindre lykkerus, jeg slår ned på pladsen midt i rundhuset.

Da støvskyen forårsaget af mit nedslag lægger sig, kan jeg tyde konturerne af de kraftige lavstammede skikkelser, der har omringet mig. Ganske rigtigt; Jovenviejoindianere; præcis som hjemme i Frederiksholms Kanal på professorens „Atlas over Tropiske Folk i Farver“. Mændene med skarptslebne pagefrisurer

med olie i det blåsorte hår og læbeplader indfældet i underlæben; kvinderne med langt løst hår og tukan-næbsperforerede øreflipper. Begge køn er iført hjemmevævede bomuldsjortler broderede med ord som KLM, Aeroflot og Lufthansa. Altså mønstre aflæst fra bugen af de henover hovedet passerende internationale flyruter til Bogotá, Quito og Lima. Vi må huske på, at amazonfolk er moderne mennesker, der interesserer sig for andre kulturer og gerne lader sig inspirere udefra. Som et andet eksempel bruger de unge mænd nu CDere som læbeplade.

Monografi på to ben

Men troede man så, at jeg var et forulykket fly? Næppe, men i betragtning af, hvordan jeg så at sige var dumpet ned i deres liv, blev jeg modtaget overstrømmende venligt. Shamanen, åndemaneren der som mediator tager sig af eksterne kræfter såsom de afdødes ånder, naturkatastrofer og antropologer, blev bragt frem fra sin hytte og jeg kørte notesblokken i stilling, for en shaman er en akademisk monografi på to ben. Vi småpludrede lidt på flydende Jovenviejo, og det viste sig, ved et næsten urimeligt lykketræf, at netop samme aften skulle de unge mænd gennemgå deres rite de passage fra ansvarsfri ung til ansvarlig voksen. Jeg zitrede allerede af akademisk lidenskab over dette empiriske frådseri.

Hvordan med kvinderne og overgangsriter? vil nogen måske berettiget spørge. Jo, det forholder sig sådan, at kvinderne hos Jovenviejo opfattes som „naturligt“ ansvarlige, og de har, i modsætning til drengenes bekymringsfrie barndom, helt fra små haft arbejdsopgaver i det daglige liv. Der er for deres vedkommende tale om en glidende overgang, hvorimod for drengene, der opfattes som „naturligt“ uansvarlige, er det nødvendigt med et decideret ritual, der forsegler den, for dem, skarpe overgang. Det er så her, jeg springer ud som antropolog. Jovenviejo-indianerne er et matrilokalt eksogamt klansamfund. Det betyder, at samfundet er delt i to klaner, som geografisk bebor hver sin halvcirkel af rundhuset. Man gifter sig aldrig indenfor sin egen klan, og et par bosætter sig altid hos kvindens klan. I praksis vil det sige, at en mand altid er vokset op hos sin mor, hendes gifte og ugifte søstre og sine egne gifte og ugifte søstre. Når han gifter sig, flytter han til sin kones klan, inklusiv hendes mor, hendes ugifte og gifte tanter og hendes såvel gifte som ugifte søstre.

Fem år i mandfolkehørm

Dette skaber hos manden et meget forståeligt behov for at trække vejret frit i en periode midt i hans liv. Det foregår også i geografisk forstand midt i landsbyen; nemlig i mandshuset midt på pladsen, hvor han

henslæber fem år i tiltrængt mandfolkehørm, inden han fortsætter sit livs diagonale rejse tværs gennem mandshuset til konens side af det cirkelformede fælleshus, der omkranser pladsen. Det eneste, han bringer med sig fra sin mors til sin kones klan, er noget skrøbeligt køkkengrej, som opbevares sammen med mandshusets eget lidt grovere udstyr. Det er de unge mænds sidste aften i mandshuset, der skal markeres i aften.

Natten falder på, og på tre grader syd er der kun et kvarter mellem solskin og bælgmørke. Insekternes umådelige muzak sætter ind, og bålene tændes. Kvinderne har forbedret dette årlige ritual i dagevis. De har brygget masato (måske er Carlsbergs repræsentanter tilstede idag og interesserede i opskriften: tygget yucarod overhældt med vand, der via spyttets enzymer har gæret i solen) og de har tilberedt fem helstegte tapirer. Nu sidder de langs pladsens periferi i med øjne lysende af forventning.

Jeg selv sidder ved siden af shamanen og knuger min camouflagekuglepen af lutter koncentration. Nu sker det: døren til mandshuset går op og ud kommer initianterne på en lang række. De er i deres stiveste puds; det vil sige i vældigt arrangerede penishylstre - det er ikke ligefrem antydningens kunst der præger

moden i Amazonas, de er kropsbemalede og iført Huacamayo-fjerkroner. CDerne i deres underlæbe genspejler blålene.

Initianternes dans

Initianterne påbegynder nu en ekstatiske dans rundt om mandshuset. De er tydeligt påvirkede af at have indtaget et afkog af de euforiserende urter, hvis voksesteder i regnskoven kun shamanen kender. Deres dans er usikker og søvngængeragtig, men ikke destomindre går det vildere og vildere rundt om mandshuset. Kvinderne i periferien hujer opmuntrende og hidser runddansen op.

Hvergang initianterne passerer mandshusets dør, snupper de en drikkekop derfra. Når de passerer karrene med masato, dypper de i forbifarten koppen dybt deri. Stadigt dansende lægges nakken tilbage og koppen tømmes. Men bemærk nu dette: lige før man passerer mandshusets dør igen, knuses koppen ved, at initianten med ungkarleagtig råstyrke og gerne med et ledsagende brøl slynger den ind i mandshusets ydervæg. Ved døren snappes en ny kop, den fyldes med masato og så fremdeles.

Bunken af koppeskår forøges for hver af dansens omgange. Jeg kigger spørgende på shamanen og han nikker fortroligt: jo, mængden af skår er ligefrem proportional med

de unge mænds kådhed og vildskab. Når skårene engang fejles op, vil man direkte kunne aflæse, hvilken støbning årgang der netop har forladt mandshuset. Jeg noterer imidlertid med en slags undren, at initianterne, idet de i dansens umådelige kådhed snupper en kop, *ikke* uden en vis omhyggelighed *aldrig* tager en af deres egne; men altid mandshusets. Hvordan nu det, hvis alt står i den grænseløse vildskabs tegn? Hvorfor denne kontrol midt i det ukontrollerede? Er der mon tale om en symbolsk frasigelse af mandshusets glæder ved, at kun udstyr herfra skal destrueres? Er hele konceptet med frihed og vildskab i de fem unge år da kun symbolsk, siden barndommens skrøbelige udstyr bæres uskadt durk igennem kåhedens center og over i den ansvarsfulde voksendom?

Shamanen kigger klogt og mildt på mig. Han anbefaler mig at underbygge disse tanker med den engelske antropolog Victor Turners „anti structure“-teori, hvori antitesen af et bestående samfunds normer - typisk dovenskab, druk, uansvarlighed og vildskab gerne institutionaliseres og derved sættes under kontrol. Således udgør disse egenskaber ikke en trussel mod samfundsnormerne, men tværtimod en overtryksventil, som i sidste ende bidrager til samfundets opretholdelse. Det strejfer mig, at jeg måske ikke er den *første* antropolog hos Jovenviejo-indianerne.

Baglæns med masato

Som det er skik for dette folks ældre, bærer shamanen en stor sort læbeplade. Jeg har under samtalerne med ham ikke kunnet undgå at bemærke, at den ikke er af træ, som jeg først troede, men at det er simpelthen er en single, han har siddende. Dansen omkring mandshuset har nu antaget en tranceagtig ekstatiske form. De unge mænd er dobbelt påvirkede af både urter og masato, og de hvirvler nu baglæns rundt med en urimelig hastighed. Kvinderne ruller med øjnene og gurgler af fryd. Stemningen er ubeskriveligt ophidset og spændingsfuld, og intuitivt ved jeg, at ritualet snart når sit klimaks. Mændene vil bryde deres cirkel, og indsluses i den del af fælleshuset, hvor de nu hører hjemme. Alle vil falde udmattede om og gispe efter vejret, mens støvet lægger sig. Inden da skal shamanen, som ceremonimester, dog varetage ritualets absolutte klimaks. Dansen må kulminere ved et ekstraordinært tiltag; som rite de passage kan den ikke blot ebbe ud.

Kom maj, du søde, milde

Da rejser shamanen sig; kvindernes hujen er næsten uudholdelig. Han går højstemt ind i sin ceremonihytte og kommer ud med en lille kasse. Den sætter han på en stor sten foran mandshuset og pakker den ud. Det er en Beogram 1000. Ligeså højstemt tager han singlen ud af sin un-

derlæbe, lægger den på og sætter pickup'en til. Al sang, dans og hujen forstummer; alle holder vejret. Stor er min forbløffelse, da *Aksel Schiøtz* sprøde stemme flækker tropenatten med „Kom Maj Du Søde Milde“.

Jeg følte mig i et nu som den store franske sociolog *Claude Levi Strauss*, der efter at have forladt *Ecole Normale Superior*, sejlede over Atlanten, trængte gennem Sao Paulos bureaukratiske jungle og til sidst Matto Grossos vildnis. Da han omsider, efter umådelige anstrengelser, stod foran Brasiliens sidste vilde indianere i den inderste regnskov, stod han ansigt til ansigt med: sig selv. Det hensatte ham i en vis tristesse, og han kaldte da også sin store monografi for *Tristes Tropiques*. Det er dog ikke tristesse, vi skal skåle for nu, men tværtimod denne søde milde måned.

Amazonas-floden begynder altså som Rio Marañon ikke så langt fra Stillehavet - omkring 150 km n.ø. for Peru og i ca. 4.300 m.s højde. Efter at ha' passeret seks søer, kaldes den visse steder for Tunguragua, mens den sno'r sig mod nord, inden den drejer skarpt mod øst. Undervejs får den tilgang - stadig i Peru - af floderne Hullaga og Ucayali. Længden i Peru er ca. 1500 km. Den bryder ind i Brasilien ved byen Tabatinga i hjørnet ved Colombia.

REGENSIANERSAMFUNDETS ÅRLIGE UDFLUGT

Det evigt livskraftige Regensianersamfund, der bevarer evnen til at følge med tiden, flyttede i år sommerturen tilbage til lørdag. Målet var, med kassererens karakteristiske omhu og velplejede bevidsthed om medlemmernes tarv, placeret skråt over for hans arbejdsplads på H.C. Andersens Boulevard.

De, der snød sig selv for oplevelsen, vil dermed vide, at der er tale om Ny Carlsberg Glyptoteket. Sommerturen gav to debut'er: Den ene for museumsinspektør Jan Stubbe Østergaard, der for første gang talte til sine regens-fæller (han boede på Regensen fra 1974-78) og den anden, som referent, for det nyeste medlem af Regensianersamfundets bestyrelse, Mette Korsholm (nov. 1991), der selv er uddannet udi det klassiske.

Årets udflugt gik lørdag den 25. september til Ny Carlsberg Glyptek, hvor museumsinspektør Jan Stubbe Østergaard, der er klassisk arkæolog, viste om.

Det var perfekt museumvejr, koldt og med lidt regn, hvilket bl.a. medførte togforsinkelser, så vor omviser var nødt til at løbe fra Dybbølsbro Station for ikke at komme alt for sent til udflugtens start.

30 ex-regensianere havde taget sig sammen til at møde op til denne specialomvisning, og jeg kan kun sige, at vi ikke blev skuffet. Med stor entusiasme fortalte Jan om Glyptoteket og om udvalgte genstande i den græske og romerske samling.

Tysk/russisk/italiensk samarbejde

Vi startede i Festsalen, der er opbygget som et romersk torv med et „tempel“ til ære for Carl og Otilia Jacobsen. Her fortalte Jan om samlingernes oprindelse, og om hvordan Glyptoteket var opstået.

Carl Jacobsen var i sin tid så heldig, via Nationalmuseet, at komme i kontakt med den tyske arkæolog Wolfgang Helbig, der huserede i Rom. Denne havde gennem sin adelige russiske hustru kontakt til de store italienske adelsfamilier, der efter Italiens samling solgte ud af deres samlinger for at få råd til at bygge et palads i den nye hovedstad, Rom. Derfor er Glyptoteket i dag bl.a. i besiddelse af en af de største og bedste samlinger af romerske portrætter udenfor Italien. Carl Jacobsen åbnede først sine samlinger for offentligheden i den bygning, der i dag er Carlsbergs eget museum. Her viste han selv om, og

da samlingerne både af moderne og antik kunst truede med at sprænge Carlsberg-museet, forhandlede Carl Jacobsen med stat og kommune om opførelsen af et fælles museum. I 1897 stod første del af Ny Carlsberg Glyptoteket, den moderne samling, færdig, og i 1906 blev vinterhaven og den antikke samling åbnet. Jacobsen ønskede, at publikum skulle få en oplevelse, når de gik ind på Glyptoteket. Dette ses i dag f.eks. i de meget få tekster, der ikke skal tage oplevelsen fra statuerne m.m.

Naxos og Jacobsens første køb

Efter introduktionen førte Jan os ind i den arkaiske sal, hvor vi startede med at se på den tidligste, græske storskulptur, Glyptoteket har. Det er et *kouros*hovede (mandshovede), der skal dateres til ca. 600-580 f.Kr. Hovedet, der stammer fra øen Naxos, viser noget af den indflydelse, den græske kunst fik fra Ægypten. Landet var i begyndelsen af det 7. århundrede f.Kr. blevet åbnet for udlændinge, da den ægyptiske farao, *Psammetikos*, ansatte græske lejetropper i forbindelse med en borgerkrig.

Hovedet har tilhørt en kolossalstatue med den samme frontalitet som de ægyptiske statuer, men i modsætning til disse var de græske kourosstatuer nøgne - en tradition, der fortsætter op igennem tiden og er karakteristisk for den græske mandskulptur.

Jan gjorde opmærksom på den stilisering, der er i hovedet, ved at sammenligne med vor udmærkede kasserers fysiognomi.

Vi så derpå på *Rayet-hovedet*, der er opkaldt efter udgraveren, den franske arkæolog *Olivier Rayet*. Hovedet, der er et af de bedste arkaiske værker i verdenen, købte Carl Jacobsen som det første antikke stykke i 1879.

Rayet-hovedet, der ligesom Naxos-hovedet har tilhørt en kourosstatue, men skal dateres til ca. 540 f.Kr., har stadig rester af de farver, hvormed alle antikke statuer var bemalede. Jan gjorde opmærksom på den udvikling der var sket i opfattelsen af mennesket på de ca. 60 år, der var gået siden produktionen af Naxos-hovedet, idet man havde fået et meget bedre greb om det menneskelige udseende.

Nike og nøgne mænd

Den næste skulptur, vi fik fremvist, var en kvindestatue fra det 4. århundrede f.Kr. - en Nike? - der fungerede som akroter på hjørnet af et tempeltag. Statuen, der kunne deltage i en „Miss wet peplos“ - (græske kvindedragt) konkurrence, viser, hvordan græske, mandlige kunstnere kunne omgå traditionen med ikke at vise nøgne kvinder; idet mytologiske kvinder eller kvinder i nød uden videre kunne fremstilles halvnøgne. Egentlig er det utroligt, hvor meget kunstneren gjorde ud af en

statue, der efter opstilling ikke blev set af nogen; den stod mange meter oppe på tempeltaget.

Jan valgte derefter at vise os 2 *nøgne mandstatuer*, der begge er romerske kopier af græske originaler. Romerne sørgede for, at de græske bronzestatuer blev kopieret i marmor, som de derefter opstillede i deres hjem. Da de fleste bronzestatuer senere er blevet omsmeltet, er det altså takket været romernes udsmykningstrang, vi har kendskab til mange græske skulpturer. De 2 mandsstatuer, hvor originalerne henholdsvis var fra det 4. og det 5. århundrede f.Kr., viser den idealisering, grækerne var så glade for - en idealisering, der gør, at statuerne næsten kan bruges til undervisning i anatomi.

Jan brugte de 2 statuer, *Herakles og Diskoskasteren*, til at vise forskellen mellem en bodybuilders og en veltrænet mands krop, hvoraf det sidste var idealet i antikken. Han fortalte også, at han skulle undervise en gruppe fra et Fitness-center, som ønskede at lære noget om kropskultur.

Fire mænd fra en mur

De næste statuer, vi gjorde holdt ved, var 4 *mandstatuer*, der blev fundet i Rom. De var ved opdagelsen slået i stykker og indgik som bygningselementer i en mur. Statuerne, der er originale skulpturer, blev lavet af græske kunstnere fra

Aphrodisias i Lilleasien, der arbejdede i Rom i det 3. århundrede e.Kr. Selvom romerne havde deres egne kunstnere, mente de, at græske kunstnere på mange områder var dygtigere, og de hentede gennem årene folk fra de mange forskellige græske kunstcentre til Rom.

Jan sluttede omvisningen med at vise os 3 meget fine romerske portrætter. Det var de såkaldte *Fayum-portrætter*, der forestiller kejser Augustus, hans kone, Livia, og hendes søn og Augustus' arving, Tiberius. Portrætterne blev fundet i amfiteatret i Fayum i Ægypten og er sandsynligvis opstillet i eller efter år 4. e.Kr., da Tiberius blev adopteret af Augustus og udnævnt til tronarving. Portrætterne viser ved hjælp af deres størrelser den indbyrdes rangorden mellem de tre, idet Augustus' portræt er det største, fulgt af Tiberius' og Livias'. Hovederne, der er af en fremragende kvalitet, er formentlig fremstillet i Rom, idet det var vigtigt hele tiden at have et „opdateret“ portræt i provinserne, så befolkningen vidste, hvordan herskeren så ud, eller rettere sagt hvordan han ønskede, at andre så ham.

Efter denne meget spændende og inspirerende omvisning gik vi over til Rio Bravo, hvor vi indtog en udmærket frokost og diskuterede lidt med vores omviser.

Mette Korsholm

FREMTIDEN PETROKEMI LØSER NUTIDENS PROBLEMER

Regensianersamfundet er for dem, der har forladt Regensen - langt de fleste af os gør det med lidt vemod, der hurtigt afløses af minder. Bladet har derimod to funktioner: Den ene at være bindeled mellem ligene og den anden at sørge for forbindelsen til de nuværende regensianere. Een af måderne er at de nuværende beretter om, hvordan de forskellige studieretningers struktur er nu, og en anden er, at de nuværende gi'r os et indblik i, hvilke specialer de har kastet sig over. Tine Astrup Larsen (efterårsklokker 93) er den første, der kaster sig ud i det - endda på et område, der ikke alene er aktuelt nu, men vil være det langt ind i næste årtusinde.

Det er de færreste, der har tålmodighed til at prøve at forstå biokemiens fortolkning af livets mysterier. Der er ikke noget at sige til det, for jeg er nødt til at starte fortællingen for ca tre milliarder år siden! Hele livet opstod dengang i den det, vi kalder „den organiske ursuppe“ - en vandig opløsning af organiske molekyler, der blev dannet af de mere simple atmosfæremolekyler ved hjælp af lysenergi. Det var blandt disse orga-

niske molekyler, at man, da teknikken gav muligheden, også kunne identificere de aminosyrer, der har haft så kolossal betydning for livets udvikling.

Proteiner, enzymer og hormoner

Proteiner er en bred betegnelse for en række biologiske makromolekyler, der varetager et utal af funktioner i alle levende organismer. Proteiner er „cellernes altnuligmænd“ og helt afgørende faktorer for livets opretholdelse. *Aminosyrer* udgør grundsubstansen i proteiner *Enzymer* udgør en stor del af det proteinstof, der findes i enhver celle. Man kan godt kalde enzymer for „cellens arbejdere“. De virker som katalysatorer for nogle fundamentale biologiske processer, der simpelthen ikke kunne finde sted, hvis ikke enzymerne var i konstant funktion. *Hormoner* kan kaldes „cellens diplomater“, fordi de sørger for at de forskellige celler i flercellede organismer kan „snakke sammen“. *Andre proteiner* kan kaldes for „cellens toldere“, fordi deres opgave er at regulere molekyletrafikken ind og ud af cellerne - og andre proteiner igen har ansvaret for anden transport, for beskyttelse og lagring.

Proteiner og gener

Man kan opregne de egenskaber, der findes i en hvilken som helst celle, som den samlede sum af de egenskaber, der er i de proteiner, der findes i cellen. Man kan forestille sig proteiner som lange kæder af aminosyrer. Det er vigtigt at fastslå, at rækkefølgen af de enkelte led i en sådan kæde ikke er tilfældig - og slet ikke ligegyldig, fordi det netop er rækkefølgen af aminosyrerne, der bestemmer det pågældende proteins egenskaber - og dermed dets funktion. Mere endnu: Den rækkefølge er heller ikke opstået tilfældigt; den ligger indkodet i cellens gener. Det kan jeg udtrykke på to måder:

- a) at proteinerne er de aktive håndhævere (leverandører) af det genetiske budskab - eller
- b) at proteinerne er det funktionelle aftryk af kromosomernes DNA

Een forfader og

20 grundkomponenter

Det er *evolutionslæren*, der fortæller, at alle de proteiner, der eksisterer i dag, stammer fra eet og samme forfader-protein. Jeg erkender, at det ikke er helt ligetil at kunne forstå, hvordan eet protein i løbet af tre milliarder år kan skabe den alsidighed, der findes blandt de proteiner, vi kender. Heller ikke, at denne alsidighed kan rummes i molekyler, der er opbygget af de samme 20 grundkomponenter, som altså er aminosyrerne.

Vi skal nu operere med udtrykkene „den native form“ og „rumlig struktur“. Det skyldes, at man som illustration til proteiner ikke helt kan bruge billedet med aminosyrer i kæder, af den enkle grund, at proteinet i cellen i stedet vil være foldet til en kugle(og ikke kæde-)lignende form. Her er betegnelsen, at proteinet er *globulært*. I teorien har et lille protein mulighed for at antage flere forskellige af sådanne globulære former, end der er atomer i universet. Alligevel er det en enkelt form, der er den dominerende. Det er den, der kaldes den *native form*. Den er den, energetisk set, mest stabile form. Udtrykket *den rumlige struktur* dækker over det system, atomerne er anbragt efter. Aminosyrerne spiller stadig en hovedrolle. Det er aminosyresekvensen, der afgør den rumlige struktur, og den er indirekte afgørende for proteinets egenskaber. Det er den, fordi det er den rumlige struktur, der specifikt bestemmer, hvilken funktion proteinet skal ha' - og hvis blot en enkelt af aminosyrerne udskiftes, kan den native form få en anden rumlig struktur, og dermed en anden funktion. Det er denne umådelige fleksibilitet i proteinernes rumlige struktur, der gør dem til tikkende bomber med mulighed for at eksplodere i en uendelig mangfoldighed af egenskaber. Samtidigt kan man i proteinernes faste grundstruktur følge en linie på vejen bagud - til evolutionens mor-

gen. Ja - med fossilers hjælp - måske helt tilbage til det fælles stamfader-protein!

Her står vi nu

Proteinkemiens hovedopgave i dag er at definere nogle retningslinier for denne utroligt komplekse sammenhæng mellem aminosyresekvens og den rumlige struktur samt sammenhæng mellem rumlig struktur og funktion. I hele det arbejde, der allerede er foregået med at bestemme strukturen af et bredt udvalg af eksisterende proteiner er *Røntgenkristallografi* et nøgleord, fordi det er een af de meget få metoder, vi har til at bestemme disse strukturer. Metoden er baseret på elektronernes spredning af stråling, for ligesom synligt lys spredes gennem et gitter, spredes røntgenstråling af de ordnede elektroner i den regelmæssige proteinkrystal. Den spredte stråling danner et såkaldt diffraktionsmønster - og når dette mønster bearbejdes ved hjælp af avanceret matematik og store computere, kan man fastlægge atomernes placering i proteinet. Metoden har skabt store fremskridt, men til forskernes irritation rummer den også et stort problem: Den er så tidkrævende, at man kun er nået frem til at fastlægge strukturen på godt 1000 proteiner. Jeg håber, at min næste fase bli'r at kunne bidrage til det store opklaringsarbejde med en fastlæggelse af strukturen for *mikroperoxidase*. Det

er et meget lille enzym, der katalyserer omdannelsen af brintoverilte til vand. Den funktion er vigtig, fordi brintoverilte er et giftstof, der ikke må lagres i cellen.

- og der skal vi hen

Proteinkemiens ultimative mål er at kunne designe proteiner med præcis de egenskaber, man vil ha'. Nu vil nogen måske blive bekymret og sige: Endnu et forsøg på at røre ved selve livets kerne. Men det er der ikke tale om. Det bli'r nødvendigt at anvende metoder, som vi kender fra gensplejsning, for at kunne renfremstille det designede protein, men det vil ikke indebære direkte manipulation med generne.

Hvad kan man så opnå med designede proteiner? Blandt andet... ..at gøre det muligt for det moderne menneske påny at komme i overensstemmelse med naturens kredsløb - omend på en ny måde. ...at skabe mulighed for helt ny løsninger af de miljøproblemer, vi kender i dag. Med mere viden kan nutidens klostede kemiske industri afløses af fremtidens enzymatisk industri. ... at tilbyde ny løsninger og modeller til medicinalindustrien.

Mulighederne er ubegrænsede - også set i sammenligning med den gensplejsning, der diskuteres så intenst. For der er det naturen, der sætter grænser. Gensplejsningen gi'r mulighed for at renfremstille og udnytte proteinerne - ja, men kan kun

arbejde med de proteiner evolutionen har udvalgt - og ladet eksistere - og kun med de egenskaber, naturen har udstyret proteinerne med. Når man i stedet kan designe proteiner, er det kun fantasien og forstanden, der sætter grænser.

Tine Astrup Larsen

Supplement

For os, der ikke er ørne udi det græske/latinske og det kemiske, har jeg slået lidt op her og der. „Hormon“ er på græsk præs. part. af „hormaein“, et verbum, der betyder:

At sætte bevægelse. Ordet „hormê“ betyder: Impuls. Et sted står der også, til yderligere tydeliggørelse af Tines ord: „organisk substans, der produceres i een del af en flercellet organisme, men har virkning på en anden, ofte fjernt beliggende del af kroppen“

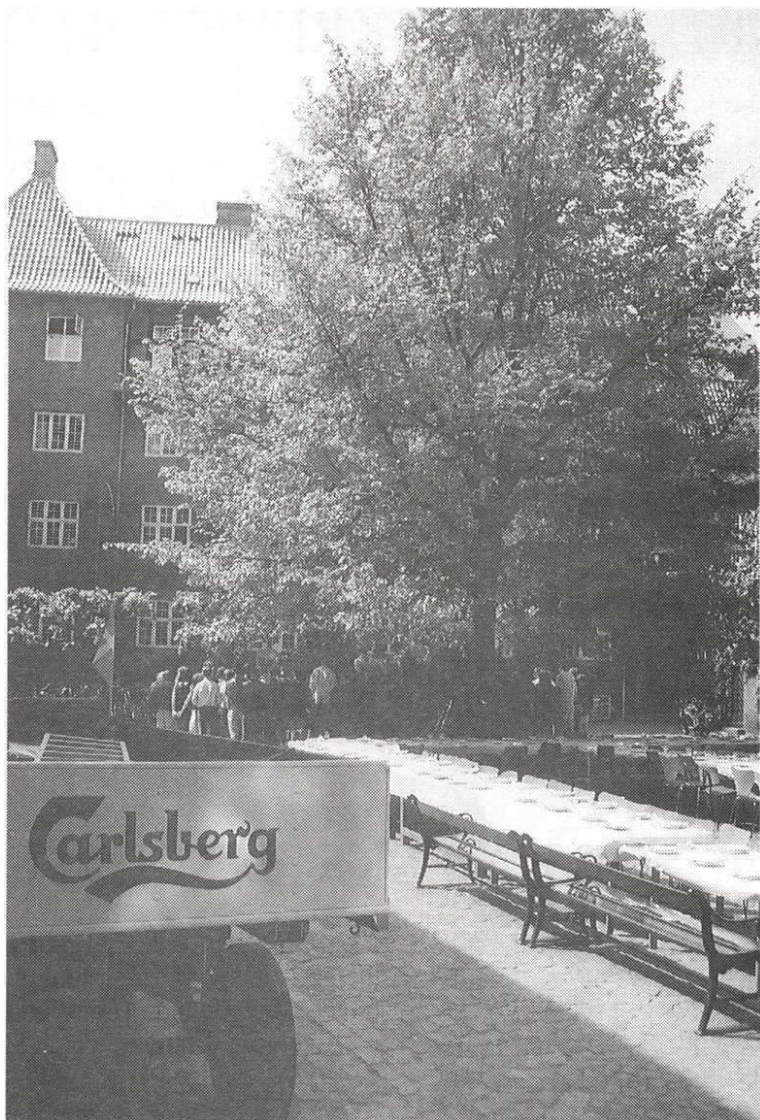
„Enzym“ (gr) skal angiveligt være sammensat af „en“, der betyder: i og „zymê“ der betyder: surdej. Ordet „metabolê“ siges at stå for: Omflytning, og endelig kommer miljø af det latinske „medius locus“ = det midterste sted.

Tine Astrup Larsen
Efterårsklokker 1993 og stud.scient.
Indflytter marts 1990 og er Skrapianer.

Camilla Sløk
Efterårsklokker 1993 og stud.theol.
Indflytter maj 1992; formand i CCDR.

Det var under Regenslinden, at man 5. juni 1820 for første gang sang Chr. Winther's „Her under Nathimlens rolige Skygge“.
Det er den, der som omkvæd har: „Herrer, vi ere i Aandernes Rige“.
Samme aften fik han syv andre til at skrive under på, at de ville melde sig ind i det, der 16. juli samme år blev til Studenterforeningen, stiftet „Til Videnskabeligheds og Brodersinds Fremme“.

HVAD HAR DE SKREVET OM OS

Lademanns leksikon 1975 og 86:

Regensen: Egentligt Collegium Regium, dvs Det kgl. Kollegium; studenterkollegium i København over for Rundetårn stiftet af Kommunitetets midler med støtte af Christian IV 1618; i brug 1623. Brændt 1728; genopført 1731-49 og udvidet 1908-09. Fribolig for min. 100 studerende. Fra 1971 optoges også kvinder; - regensianer: student, der bor på Regensen - regensklokker: regensianernes tillidsmand; - regensprovst: Regensens forstander.

Gyldendals 10-binds leksikon 1978:

Re'gensen, egl. Col'legium ,regium: studenterkollegium i København over for Rundetårn, opf.

1618-28 efter tilskyndelse af Christian IV, taget i brug 1623. Delvis nedbrændt 1728, genopført 1731-49, udvidet 1906-09 af Martin Borch, der bl.a. anlagde buegangen mod Købmagergade; moderniseret 1960-65. R. ledes af en regensprovst og en viceprovst; studenternes tillidsmand kaldes siden 1865 klokker. Der er 100 boliger, heraf er ca. 30 (1976) besat af kvindelige studerende.

Fakta (Gyldendal) 1-binds 1988:

Re'gensen, egl. Col'legium ,regium: studenterkollegium i Kbh. over for Rundetårn, opf. 1618-28 efter tilskyndelse af Christian IV, senere udvidet.

HVAD DE HAR SKREVET OM OS

Salmonsens Konversations Leksikon 1925:

Regensen, Studenterbolig i Kbhvn, beliggende paa Købmagergade lige over for Rundetårn, har sin Oprindelse fra Beg. af 17. Aarh.. Allerede da Frederik II i 1569 stiftede Kommunitet, en Bospisningsanstalt for 100 (senere 120) Studenter, var der Planer oppe om hertil at knytte en Fribolig for Stiftelsens Alumner.

Men først 1618 virkeliggjordes denne Tanke, idet Kommunitetet da, efter Tilskyndelse af Christian IV, der foreløbig forstrakte det med de dertil nødvendige Pengemidler, erhvervede en Grund mellem St. Kannikestræde og Skidenstræde (nu Krystalgade) fra det senere Borch's Kollegium til Købmagergade. De paa den østlige Del af denne Grund liggende Bygninger, der havde hørt

til en ældre Adelsgaard, omdannedes i de flg. Aar til en Bolig for 120 Studenter. Den ny Stiftelse, Collegium regium, i daglig Tale kaldet R., toges i Brug 1623, men var først 5 Aar senere helt færdig. Den synes, efter ældre Billeder at dømme, at have været en anseelig 4-fløjet Bygning med svejfede Gavle, Spir og Smaataarne. I Fløjen mod Købmagergade indrettedes en, 'Studenterkirke'; men da denne snart viste sig for lille, afløstes den 1656 af den i samme Øjemed opførte Trinitatis Kirke. Regenskirken benyttedes derefter kun til Alumnernes daglige Andagtsøvelser o.l. I sin oprindelige Skikkelse stod Christian IV's R. kun i loo Aar, idet den store Ildebrand i 1728 ødelagde den største Del af Bygningen, nemlig hele Fløjen mod Krystalgade, den vestlige Del af Fløjen mod St. Kannikestræde og Kirkefløjen, hvis Mure vel blev staaende, men senere maatte nedrives. Af de ældre Bygninger er saaledes til vore Dage kun bevaret Murværket i de to nederste Stokværk langs Kannikestræde fra Porten til Hjørnet af Købmagergade. De ved Branden ødelagte Bygninger genopførtes fra 1730 til 1750, noget senere paasattes øverste Stokværk af Fløjen mod Kannikestræde og Kirkefløjens Taarnparti med Uret. I Kirkefløjen indrettedes atter en Kirkosal, som dog kun brugtes til Disputer- og Prædikeøvelser; det var her, at

Grundtvig 1810 holdt sin Demisprædiken. Efter at Univ. ved Bombardementet 1807 var lagt i Grus, anvendtes Regenskirken som Festsal ved de akademiske Højtideligheder; derefter stod den i en del Aar ubenyttet, indtil den i 1862 indrettedes til Læsestue og Forsamlingsaal for Alumnerne. Om dens opr. Bestemmelse minder endnu Navnet, 'Kirkebog', hvormed betegnes den Protokol, hvori en af Alumnerne valgt „Klokke“ (fra 1865) skal optegne Begivenheder, der angaar R.'s indre Liv. Hverken Ildebranden 1795 eller Bombardementet 1807, tilføjede R. nogen synderlig Skade, og dens Ydre fremtræder endnu i det væsentlige saaledes, som det blev ved Genopførelsen efter Branden 1728, uden arkitektonisk Plan eller Skønhed, men af ikke ringe malerisk Virkning, især, hvad Gaardpartiet angaar. Det indre er derimod gentagne Gange omformet efter de vekslende Tiders Krav. Om noget Studenterliv i senere Tiders Bet. har der i 17. og 18. Aarh. næppe været Tale. Først ved Slutn. af 18. Aarh. vaagnede Studenteraanden til Bevidsthed. Symbolet for den ny Aand på R. blev den af Regensprovst A.C. Hviid 12. Maj 1785 plantede Lind i Gaardens Midte. Under dens Grene samledes man til Gilder og Diskussioner, her stiftedes 1820 „Studenteforeningen“; her fødtes under A.P. Berggreen's Ledelse Studentersangen, her lød først

Poul Møller's og Chr. Winther's og senere Ploug's og Hostrup's Studenter. Fra R. udgik de første danske Studenterkomedier - C. Ploug's „Atellaner“, og her skrev C. Hostrup „Genboerne“. Ogsaa den vaagnende, politiske Interesse gav sig stærkt til Kende paa R., der i bevægede Tider var Studenternes Hovedkvarter. Det var saaledes paa R., at O. Lehmann 3. Decbr. 1839 affattede Studenternes Adresse i Anledning af Tronskiftet, i hvilken Ønsket om en fri Forfatning frembares for den ny Konge. Endelig rørte der sig i Slutn. af 1870'erne og i 1880'erne et kraftigt Liv paa politisk og litterært Omraade, knyttet til Navne som K. Hude, J.K. Lauridsen, Joh. Ottosen og Niels Møller. F.T. (1925) afgiver R.

Bolig for c. 100 Studenter, der foruden at have fri Bolig og Brændsel, oppebærer Kommunitets- og Regensstipendiet, der tilsammen udgør 75 kr. maanedlig. Privilegerede til at faa Kommunitets- og Regensstipendiet er under visse Betingelser Færinger og Grønlændere samt af hvert Aars Studenter 2 Frederiksborgensere. Derimod bortfaldt 1918 det for Islændere gældende Privilegium. R.'s Anliggender styres under Stipendiebestyrelsens Overledelse af en Provst (=præpositus), der skal være en fungerende Universitetsprofessor. Desuden findes en Viceprovst, der særlig har Tilsyn med Læsestuen og i øvrigt vikarierer i Provstens Forfald. (S.Skouboe) K. Fabricius

FORENINGSFORMÆND PÅ REGENSEN

Gårdens to klokkere konstaterede pr. 1. nov. 1993, at følgende betragtes som udøvere af formandshverv i foreningerne:

Conventet: Camilla Sløk, stud.theol.

Gamle: Anja B. Svendsen, stud.med. og Esben Krohn, stud.mag.

HOF: Laura Rørdam Thomsen og Birgitte A Mathiesen

PIP: Jette Snestrup (stud.psyk.)

Skrap: Sanne Lyck (stud.scient.)

Tilia: Halfdan Lauridsen

Uglen Martha Seiden (stud.mag.), Jan Hatt-Olsen (stud.mag.), Maria Øster (stud.mag.) og Anna Solva Olsen (stud.jur.)

LOVE FOR REGENSIA NERSAMFUNDET

Regensianersamfundet er fra 16. oktober 1904. Efter forskellige ændringer gennem årene rummer love-
ne nu ti paragraffer. De vigtigste er:

§ 1: Regensianersamfundet formål er at være bindeled mellem forhen-
værende regensianere, dels ved at
afholde selskabelige sammenkom-
ster, dels ved udgivelse af bladet
„Regensen“, og dels ved på anden
måde at værne om de minder, der
knytter sig til Regensen og Regens-
livet.

§ 2: Som medlem kan enhver for-
henværende og nuværende regensia-
ner optages, når han derom henven-
der sig til bestyrelsen.

Endvidere kan optages den, der efter
generalforsamlingens bestemmelse
erkendes på anden måde at have væ-
ret nær knyttet til Regensen.

§ 4: Regensianersamfundets anlig-
gender varetages af en bestyrelse,
der består af en formand, en kasse-
rer, fem bestyrelsesmedlemmer

og samt Regensens til enhver tid væ-
rende klokker. Bestyrelsen fungerer
for eet år ad gangen. Samfundet teg-
nes af formanden i forening med
kasserer.

§ 9: Generalforsamlingen vælger
selv sin dirigent og afgør alle spørgs-
mål med simpel majoritet; lovæn-
dringer kan dog ikke vedtages, når
en trediedel af de tilstedeværende
medlemmer stemmer imod.

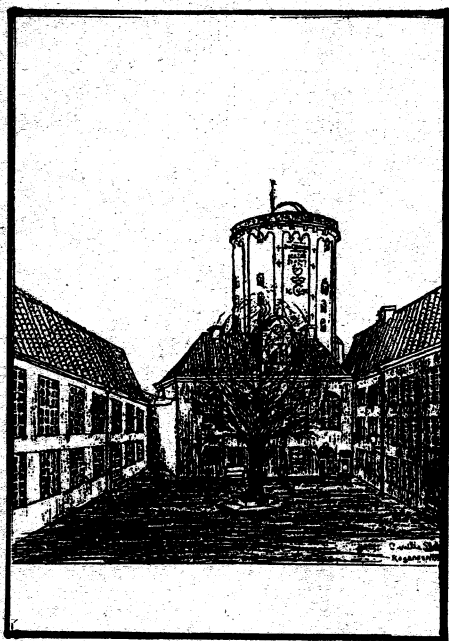
Ophævelse af Regensianersamfun-
det samt anvendelse af grundfonden
af de til samfundet skænkede kapi-
taler kan kun finde sted, når forslag
derom er vedtaget med 2/3 majoritet
på to på hinanden følgende, ordi-
nære generalforsamlinger.

Til ophævelse af samfundet kræves
yderligere skriftlig urafstemning
blandt samtlige medlemmer, og at
blandt disse 3/4 stemmer for ophæ-
velsen.

*(Vedtaget på gen.fors. d. 23. nov.
1979)*

Sjældent samlerobjekt:
Kobberstik af Regensen

Lavet af
den nuværende Klokke på Regensen,
Camilla Sløk.

Pris: Indrammet (20x30 cm.) 400 kr.

Henvendelse: 33 33 70 85

Kun 24 tryk